

РЕШЕНИЕ

№ 20585

гр. София, 15.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав, в
публично заседание на 19.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

като разгледа дело номер **4086** по описа за **2025** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на „КАЗИНО ИНБЕТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], срещу РЕШЕНИЕ №000030-2556/31.03.2025г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите (НАП). С оспорвания административен акт, на основание чл.4б от Закона за държавните такси (ЗДТ) е оставено без уважение: 1) Заявление с вх. №26-К-1953/25.10.2024г. за възстановяване на преведената по сметка на НАП държавна такса по чл.30, ал.6 от Закона за хазарта (ЗХ), изчислена съобразно §22, ал.1 от Преходните и заключителни разпоредби към Закона за държавния бюджет на Р България за 2024г. (ПЗР, ЗДБ-2024г.), в размер на 147500 (сто четиридесет и седем хиляди и петстотин) лева, за игрална зала с адрес: [населено място], ул. „Д-р С. Д.“ №49-51, подадено от „Казино Инбет“ ЕООД; 2) Заявление №55-30-1352/27.01.2025г. за преведената по сметка на НАП държавна такса по чл.30, ал.6 ЗХ, изчислена съобразно §22, ал.1 ПЗР, ЗДБ-2024г., в размер на 140000 (сто четиридесет хиляди) лева, за игрална зала с адрес: [населено място], ул. „Д-р С. Д.“ №49-51, подадено от „Казино Инбет“ ЕООД.

Жалбоподателят претендира за недействителност на оспорваното Решение, В ЧАСТТА по т.2 с която на дружеството е отказано възстановяване на държавната такса по чл.30, ал.6 ЗХ в размер на 140 000 (сто и четиридесет хиляди) лева. По аргумент от разпоредбата на §22, ал.1 ПЗР ЗДБ-2024г. поддържа, че предпоставка за дължимостта на таксата по чл.30, ал.6 ЗХ е наличието на действащ лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати, доколкото е предвидено таксата да се преизчислява пропорционално за времето през което търговецът ще извършва лицензионната дейност след 01.01.2024г. и съответно НАП ще осъществява надзорните си правомощия, установени в закона. Изтъква, че към процесния случай е неотнoсима и

неприложима разпоредбата на ал.2 на чл.30 ЗХ, посочена от ответника като правно основание за постановяване на процесния отказ. Твърди, че оспорваният акт е издаден и в несъответствие с целта на закона, тъй като след прекратяване действието на лиценз вече няма услуга за предоставянето на която да се дължи такса. Смята, че е извън правната и житейска логика да се дължи заплащане на такса за да се поддържа нещо, което не съществува. Чрез процесуалния си представител адв. В. И. моли съда да отмени Решение №000030-2556/31.03.2025г. и да осъди ответника да му възстановени сторените разноски по водене на делото, съгласно представен списък и доказателства за извършването им.

Ответникът – ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР на Националната агенция за приходите (НАП), оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна. В писмено становище с вх. №9630/17.04.2025г. и чрез процесуалния си представител юрк. Д. В. поддържа, че Решение №000030-2556/31.03.2025г. е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за отмяна. По същество претендира, че предсрочното прекратяване на лиценз за организиране на хазартни игри, не е основание за отпадане на задължението по чл.30, ал.6 ЗХ. Смята, че липсата на изричен законов регламент изключва възможността за частично възстановяване на вече платената такса за поддържане на лиценз, изчислена по реда на §22, ал.1 ПЗР ЗДБ-2024г. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Евентуално прави възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част. Доводи за неоснователност на жалбата излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и писмените доказателства събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните, че на 21.08.2023г. жалбоподателят „Казино Инбет“ ЕООД е сезирал изпълнителния директор на НАП с искане за издаване на първоначален лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати по ЗХ за срок от 10 години в игрална зала с адрес в [населено място], ул. „Д-р С. Д.“ №49-51.

С Решение №000030-8583/13.10.2023г. изпълнителният директор на НАП е издал на „Казино Инбет“ ЕООД лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати за срок от 10 (десет) години за игрална зала с адрес: [населено място], ул. „Д-р С. Д.“ №49-51, на основание чл.25, ал.1 във вр. с чл.17, ал.1, т.1 и т.4 ЗХ, и е утвърдил представените от дружеството: Игрални условия и правила за организиране на хазартни игри с игрални автомати; Правила за организацията на работа и финансовия контрол при организиране на хазартни игри в игрална зала и задължителни образци за счетоводна отчетност; Изисквания за игралните зали по отношение на вида на помещенията или сградата, минималната площ, разпределението на помещенията и необходимото техническо оборудване за контрол; Технически изисквания за системите за контрол върху хазартните игри и игралното оборудване. С Решението са потвърдени извършените от търговеца инвестиции за игралната зала в [населено място] на ул. „Д-р С. Д.“ №49-51 и е определен размерът на дължимите държавни такси: 26500 (двадесет и шест хиляди и петстотин) лева, на основание чл.30, ал.1 ЗХ във вр. с чл.3, ал.1, т.4, б. „в“ от Тарифата за таксите, които се събират по Закона за хазарта (Тарифата).

Няма спор по делото, че дружеството е подало пред НАП декларация за дължимата еднократна част от таксите по чл.30 ЗХ и на основание §22, ал.1 ПЗР ЗДБ-2024г. е внесло еднократна държавна такса за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати по чл.30, ал.6 ЗХ в размер на 147500 (сто четиридесет и седем хиляди и петстотин) лева за оставащия брой месеци

от срока на лиценз след 01.01.2024г. Това обстоятелство се установява и с приетото по делото Платежно нареждане с уникален регистрационен номер (УРН) 100/111/25264163 от 26.02.2024г.

С Решение за прекратяване на лиценз по чл.35, ал.1, т.4 ЗХ с №000030-6561/11.06.2024г.

изпълнителният директор на НАП е прекратил издаден лиценз на „Казино Инбет“ ЕООД за организиране на хазартни игри в игрална зала с адрес: [населено място], ул. „Д-р С. Д.“ №49-51, по подадено от дружеството искане с вх. №26-И-401/30.04.2024г.

На 25.10.2024г. дружеството е сезирало изпълнителния директор на НАП с искане да му бъде възстановена сума в размер на 147500 (сто четиридесет и седем хиляди и петстотин) лева - недължимо платена такса по чл.30, ал.6 ЗХ за поддържане на лиценз за организиране на хазартни игри, който е бил предсрочно прекратен. На 30.01.2025г. „Казино Инбет“ ЕООД е сезирало изпълнителния директор на НАП с ново искане за възстановяване или прихващане на сума в размер на 140000 (сто и четиридесет хиляди) лева – такса по чл.30, ал.6 ЗХ за поддържане на лиценз, който е бил предсрочно прекратен с Решение №000030-6561/11.06.2024г.

Производството е приключило с постановяване на оспорваното Решение.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.28 ЗХ. Подадена е в преклузивния срок за оспорване от активно легитимирано лице – адресат на акта.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорвания акт, на всички основания за законосъобразност, съдът приема следното:

Решение №000030-2556/31.03.2025г. е постановено от компетентен орган, в кръга на правомощията му. В чл.16 ЗХ изрично е регламентирана компетентността на изпълнителния директор на НАП по отношение на държавния надзор в областта на хазарта и свързаните с хазарт дейности. Функциите и правомощията на изпълнителния директор на НАП са изрично установени в чл.17, ал.1. Съгласно т.16 на цитираната норма изпълнителният директор осъществява и други правомощия в областта на хазарта и свързаните с него дейности (освен установените в т.1 – т.15), предвидени в нормативен акт. Нормата на чл.7, ал.1 от Закона за държавните такси (ЗДТ) определя, че контролът по правилното определяне и събирането на таксите се провежда от ръководителите на съответните държавни органи и бюджетни организации и съдилищата. Изпълнителният директор на НАП е органът, който следва да издаде акта и пред когото да се подаде искане за прихващане и/или възстановяване на недължимо платени такси, тъй като той е органът, който осъществява дейността по издаване и продължаване на лицензите за организиране на хазартни игри, както и има правомощията да се произнася и по други въпроси в областта на хазарта и свързаните с него дейности. Следователно изпълнителния директор на НАП е материално компетентният орган да разрешава и съответно да отказва възстановяването на недължимо платени такси.

Актът е в предписаната от закона форма и при издаването му не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

Съдът намира обаче, че процесното решение страда от порока материална незаконосъобразност.

Съгласно чл.30, ал.1 ЗХ за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет (МС) по предложение на министъра на финансите. В ал.6 на чл.30 ЗХ (приложимата редакция ДВ, бр.108/2023г., в сила от 01.01.2024г.) изрично е предвидено, че за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 75000 лева, когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 150000 лева, когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 150000 лева когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 300000 лева, когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители.

С нормата на §22 ПЗР ЗДБ-2024г. е установено, че организаторите на хазартни игри с игрални автомати с лицензи, издадени преди 01.01.2024г. (какъвто е настоящият случай) също дължат таксата по чл.30, ал.6 ЗХ, но в размер, определен по посочената формула: $A = \frac{B}{D} \times D$, където:

С

А е дължимата такса;

В е таксата по чл.30, ал.6 ЗХ;

С е общият брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз;

Д е броят месеци на действие на лиценза, оставащи след 1 януари 2024г. Указано е в ал.2 на §22, че когато срокът на действие на лиценза в месеци след 01.01.2024г. не изтича в края на календарен месец, определянето на общия брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз за целите на изчисляване на дължимата еднократна част от таксата по ал.1 се закръглява надолу до края на предходния календарен месец. Дължимата еднократна част от таксата, определена по ал.1, се декларира и внася в срок до 28.02.2024г. при условията и по реда на чл.92 ЗХ (§22, ал.3).

В съответствие с регламента на §22 ПЗР ЗДБ-2024г. „Казино Инбет“ ЕООД е декларирано и внесло на 26.02.2024г. еднократна такса за поддържане на лиценз в размер на 147500 лева, вместо дължимите 146250 (сто четиридесет и шест хиляди двеста и петдесет) лева, изчислени при спазване на условието на §22, ал.2 ПЗР ЗДБ-2024г., пропорционално на оставащия срок от лиценза след 01.01.2024г. – 117 месеца.

Съдът приема обаче, че след прекратяване на лиценза на 11.06.2024г. с Решение №000030-6561 на изпълнителния директор на НАП, вече платената еднократна такса за поддържането му за оставащия период до 13.10.2033г. - 110 месеца, както и първоначално надвнесената такса за 1 месец (или общо за 111 месеца) е недължима по смисъла на чл.4б ЗДТ и подлежи на възстановяване в размер на 138750 (сто тридесет и осем хиляди седемстотин и петдесет) лева.

Този извод съдът обосновава по аргумент от приложимите норми на чл.30, ал.6 ЗХ и §22, ал.1 ПЗР ЗДБ-2024г. Таксата по чл.30, ал.6 е предвидена за поддържане на лиценза за организиране на хазартни игри с игрални автомати. Следователно основание за дължимостта ѝ е наличие на действащ лиценз. В случай, че лицензът бъде предсрочно прекратен на някое от основанията посочени в чл.35, ал.1, т.3 – т.5, отпада и основаниято за плащане на таксата за периода в който субектът няма право и няма да извършва дейността за която е издаден лицензът и съответно за изпълнителния директор на НАП като орган осъществяващ държавния надзор в областта на хазарта, отпада задължението за изпълнение на дейностите по поддържане на лиценза.

Такъв извод следва и от нормата на §22, ал.1 ПЗР ЗДБ-2024г., която изрично обвързва размера на таксата по чл.30, ал.6 ЗХ, с оставащия срок на действие на лицензите за организиране на хазартни игри с игрални автомати, издадени преди 01.01.2024г.

При това незаконосъобразен е изводът на административния орган, обоснован в мотивите на оспорвания акт, че след заплащане на дължимата държавна такса за поддържане на лиценза организаторът на хазартни игри може да осъществява дейността за целия срок на издадения лиценз. Напротив, с прекратяване на лиценза с нарочен акт по чл.35, ал.1, т.4 ЗХ, се отнема и правото на организатора на хазартни игри да осъществява дейността и съответно отпада задължението на изпълнителния директор на НАП да извършва дейностите по поддържане на лиценза, за които се дължи заплащането на еднократна такса по чл.30, ал.6 ЗХ.

Незаконосъобразен и в противоречие с нормата на чл.46 от Закона за нормативните актове (ЗНА) е и изводът на административния орган за приложимост по аналогия на разпоредбата на чл.30, ал.2 ЗХ, която изрично предвижда, че платените държавни такси за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи не подлежат на възстановяване. Аналогия е дума от гръцки произход и в буквален смисъл означава сходство, еднаквост. В правото (в т.ч. в съдебната практика и в правната теория) аналогия е наименованието на правна техника, чрез която се преодоляват празноти в закона или въобще в правото (разбирано като правен ред). Тази правна техника е създадена за да бъде гарантирана забраната на отказ от правосъдие (чл.127, ал.2 АПК) и е два вида: аналогия на закона (*analogia legis*) и аналогия на правото (*analogia iuris*). Аналогия на закона се прилага при съществуването на два сходни (аналогични) случаи, единият от които е нормативно уреден, а другият - не е (чл. 46, ал.2, изр. първо ЗНА). Аналогия на правото се прилага, когато няма сходен, нормативно уреден случай, чиято уредба да бъде приложена за неуредения случай.

Случаите, регламентирани в чл.30, ал.2 и ал.6 ЗХ не са сходни. Нормата на чл.30, ал.2 въвежда изключение от общото правило и посочва изрично и изчерпателно основанията при които платените държавни такси са невъзстановими. Първата хипотеза е приложима, когато искането (документите) е разгледано по предвидения ред. Тогава заплатената държавна такса не е недължимо платена, тъй като плащането не е обвързано от резултата и не се дължи само при позитивен за искателя акт. Втората хипотеза – платени държавни такси за извършване на промени по издадени лицензи, също не касае процесния случай. Видно от разпоредбата на чл.20, ал.1, т.3 ЗХ, законът различава дейността по издадените лицензи, отказаните, прекратените, отнетите и променените лицензи за организиране на хазартните игри, респ., прекратените и променените лицензи не са идентични. Според чл.30, ал.2 ЗХ не подлежат на възстановяване само държавните такси за извършване на промени по издадени лицензи, а не тези за поддържане на прекратени лицензи.

По изложените доводи настоящият решаващ състав приема, че след прекратяване на лиценза на жалбоподателя на 11.06.2024г., таксата по чл.30, ал.6 ЗХ в размер на 138750 (сто тридесет и осем хиляди седемстотин и петдесет) лева за остатъка от срока до 13.10.2033г., е недължимо платена и следва да бъде възстановена на жалбоподателя, на основание чл.46 ЗДТ. Като е достигнал до обратния извод ответникът е постановил един незаконосъобразен акт, който следва да бъде отменен, а преписката изпратена на административния орган за ново произнасяне в съответствие с указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на съдебния акт.

По изложените доводи настоящият решаващ състав приема, че обжалваната му част по т.2 за сумата 138750 лева, Решение №000030-2556/31.03.2025г. е незаконосъобразен административен акт и като такъв следва да бъде отменен.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя се дължат

разноски за държавна такса и за адвокатско възнаграждение. Съдът намира за основателно своевременно направеното от ответника възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Както е изяснено в т.3 на Тълкувателно решение №6/06.11.2013г. по тълк. дело №6/2012г. на Общото събрание на Гражданската и Търговската колегии на Върховния касационен съд (ОСГТК, ВКС), при разглеждане на възражението по чл.78, ал.5 ГПК съдът следва да извърши преценка на фактическата и правна сложност на спора и ако след тази преценка се изведе несъответствие между размера на възнаграждението и усилията на защитата при упражняване на процесуалните права да намали договорения адвокатски хонорар. Съгласно задължителното тълкуване, дадено с решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 25.01.2024г. по дело C-438/22 по преюдициално запитване, отправено от Софийски районен съд (СРС), въведеният с разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК праг на разноските за адвокатско възнаграждение - в размер не по-нисък от минималния, определен в Наредба №1/2004г. за възнагражденията за адвокатска работа (загл. изм. ДВ, бр.14/2025г.) следва да се смята за ограничение на конкуренцията с оглед на целта по смисъла на чл.101, §1 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС). Посоченото разрешение означава, че при преценката си за размера на подлежащите на възстановяване разноски за адвокатско възнаграждение на страната, в чиято полза е разрешен спорът, и при приложение на разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК, съдът не е обвързан от минималните размери на адвокатското възнаграждение, посочени в Наредба №1/2004г. Същият критерий е установен и в Определение №50015/16.02.2024г. по търг. дело №1908/2022г. на ВКС, I Търговско отделение, в което се приема, че посочените в Наредба №1/2004г. размери на адвокатските възнаграждения могат да служат единствено като ориентир при определяне служебно на възнагражденията, но без да са обвързващи за съда. Тези размери, както и приетите за подобни случаи възнаграждения в Наредбата за заплащане на правната помощ (НЗПП), подлежат на преценка от съда с оглед цената на предоставените услуги, като от значение следва да са: видът на спора, интересът, видът и количеството на извършената работа и преди всичко фактическата и правна сложност на делото.

В случая предметът на делото не се отличава със значителна фактическа и правна сложност, разглеждането на делото е приключило в едно съдебно заседание, а усилията на защитата при упражняване на процесуалните права се свеждат единствено до явяване на упълномощения адв. В. в откритото заседание където поддържа изложените в жалбата доводи за недействителност на административния акт (жалбата не е изготвена и подадена със съдействието на адвокат). Посочените обстоятелства, които са от значение за справедливия и обоснован размер на адвокатското възнаграждение по смисъла на чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата (ЗА), аргументира редуциране на размера на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение под определения минимум, установен в чл.8, ал.3 от Наредба №1/2004г. При това и на основание чл.78, ал.5 ГПК съдът присъжда на жалбоподателя разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 3000 (три хиляди) лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 и чл.173, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №000030-2556/31.03.2025г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, в обжалваната му част по т.2 с която е оставено без уважение Заявление №55-30-1352/27.01.2025г. за преведената по сметка на НАП държавна такса по чл.30, ал.6 ЗХ за игрална зала с адрес: [населено място], ул. „Д-р С. Д.“ №49-51.

ИЗПРАЩА административната преписка на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за ново произнасяне по Искане за прихващане или възстановяване на недължимо платени такси с вх. №55-30-1352/27.01.2025г., съгласно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото съдебно Решение, в 14-дневен срок от влизането му в сила.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите, представлявана от изпълнителния директор, с адрес: 1000 С., [улица], да заплати на „Казино Инбет“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], сумата 3050 (три хиляди и петдесет) лева – разноси по адм. дело №4086/2025г.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБългария, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова